

A Isabel-Clara Simó sobre el tractat constitucional europeu

Doncs jo diré sí

Concepció Ferrer

Voldria fer algunes precisions a l'escrit de la Sra. Isabel-Clara Simó del passat 20 de setembre en el qual l'autora es manifestava sobre una entrevista al Sr. Duran i Lleida que aquest mateix diari publicà fa uns dies.

Els llibres d'història i les hemeroteques ens recorden que Europa mai no ens ha resolt els nostres problemes ni ha donat sortida a les nostres aspiracions com a poble. Ni el 1714 quan ens hi jugàvem les nostres llibertats, ni el 1939 quan el que ens jugàvem era la llibertat en majúscula, sense oblidar que durant els quaranta anys del franquisme Europa es va limitar a esperar calmosament i a dir-nos que mentre no ens alliberéssim nosaltres sols i amb els nostres propis mitjans de la dictadura militar no s'obriria el diàleg per entrar en el club. És del tot il·lusori imaginar que ara Europa ens resoldrà el contenciós sobre el reconeixement de la llengua catalana i de la nostra identitat nacional mitjançant un acte d'intromissió en un afer considerat intern de l'Estat espanyol i que va en contra del principi de subsidiarietat que inspira la legislació comunitària.

Cal tenir molt present, d'altra banda, que malgrat la terminologia emprada no ens trobem davant d'una Constitució pròpiament dita que els ciutadans de manera sobirana es donen per regir les seves relacions a nivell europeu. El text sobre el qual haurem de pronunciar-nos, per més que el seu format sigui el propi d'una Constitució, no és res més que una nova reforma dels tractats avui vigents, una reforma gràcies a la qual fer una nova passa en el camí de la integració europea i conduir, sense paraitzar les institucions, la

recent ampliació de la UE als 10 nous països de l'Europa central i oriental.

No és cert, a més, que el text acreixi el poder dels Estats ni que anem en direcció contrària. Ben al contrari, queda clar que el projecte actual en relació amb el Tractat de Niça, tan aferrissadament defensat pel Sr. Aznar, afebleix el pes dels Estats. El fet de dotar la UE de noves competències en àmbits tan simbòlics i decisius per a un país com el de la política exterior i de seguretat i defensa i el de justícia i afers interiors, la qual cosa implica una important cessió de sobirania fa uns anys impensable, que és sinó un afebliment del poder dels Estats? I el mateix podem dir en relació amb el Parlament Europeu, ja que el fet d'estendre el procediment de codecisió al 95% dels actes jurídics de la Unió implica un clar enfortiment del pes dels ciutadans europeus a través dels seus representants, en detriment del poder dels Estats.

Convé no oblidar que la reforma de qualsevol text jurídic, sigui o no constitucional, és absolutament legítima i fins i tot necessària per poder avançar. Els temps i les circumstàncies canvien i convé anar adaptant la legislació a aquests canvis a mesura que es van produint a fi que no es produeixin buits legals. I si això és cert en el cas d'un Estat, més ho és en el cas de la Unió Europea, tota vegada que aconseguir que una colla d'Estats, ara ja 25, amb interessos moltes vegades divergents es posin d'acord sobre un text no sols no resulta fàcil i pot generar moltes insatisfaccions en veure's en la responsabilitat de cedir en algun o altre àmbit per fer possible el necessari consens. Només cal recordar que d'ençà del 1992, en què a Maastricht es va aprovar el Tractat de la UE pel qual es reformava el Tractat de Roma aprovat el 1957, s'ha procedit a tres modificacions més: la d'Amsterdam el 1992, la de Niça el 2001 i la que s'aprovà el passat mes de juny a Brussel·les, que és sobre la que ens haurem de

pronunciar. Si haguéssim considerat inamovibles els tractats estaríem encara a la Comunitat Econòmica Europea.

És cert que la reforma que se'ns proposa té moltes mancances i no ens agrada, com tampoc no ens agradà del tot l'aprovada a Maastricht, ni la d'Amsterdam, i menys encara ens agradà la de Niça. Però gràcies a cada una d'aquestes reformes la UE ha pogut anar endavant i consolidar l'obra de pacificació del nostre continent. Una obra que no pot circumscriure's al cercle tancat de la Unió sinó que cal estendre-la més enllà de les seves fronteres. D'aquí que necessitem aquesta nova reforma, ja que malgrat les seves limitacions dóna a la Unió instruments jurídics per poder actuar en els àmbits internacionals.

Votar no, significa dir sí al Tractat de Niça; i dir sí al Tractat de Niça significa fer marxa enrere en el procés d'integració europea i impedir que Europa avanci; significa tenir menys Europa. I per a Catalunya tot el que sigui tenir menys Europa significa tenir més Espanya. Per això jo diré sí. Donem-nos, en canvi, un nou Tractat i permetrem que Europa segueixi caminant vers la definitiva unió dels seus pobles en el respecte per la diversitat de llengües i cultures que reconeix la *Carta dels drets fonamentals* inclosa en el text que haurem de referendar.

Concepció Ferrer i Casals. Dirigent d'UDC.

Article publicat al diari AVUI el 24 de setembre de 2004